

Advokaterne i Bagsværd
Att.: Advokat Dennis Holm Pedersen
Hesteskoen 1
2880 Bagsværd

Frederiksborggade 15
1360 København K

Besøgsadresse:
Linnésgade 18, 3. sal
1361 København K

Tlf 3395 5785
Fax 3395 5799

www.ekn.dk
ekn@ekn.dk

Afgørelsen offentliggøres i anonymiseret form

Klage over Energitilsynets afgørelse af 25. maj 2010 om ejendomme beliggende [XXX], Deres j.nr. 208596

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH –EKN

De har ved brev af 2. juni 2010 klaget på vegne af Deres klient [XXX] (herefter benævnt klager) over Energitilsynets afgørelse af 25. maj 2010. Ved afgørelsen fandt Energitilsynet, (1) at det ikke kunne anses for urimeligt, at Ulstrup Kraftvarmeværk a.m.b.a. opkræver en fast afgift for en ejendom, hvor fjernvarmeforsyningen er midlertidigt afbrudt. Energitilsynet fandt derfor ikke grundlag for at tage spørgsmålet om rimeligheden af værkets fremgangsmåde op til bedømmelse. Energitilsynet tilkendegav, (2) at det må anses for urimeligt, at værket anvender det samme beløb pr. kvadratmeter til fastlæggelse af en ejendoms faste afgift uanset ejendommens størrelse. Energitilsynet indleder på den baggrund forhandlinger med værket om at bringe det urimelige forhold til ophør. Endelig fandt Energitilsynet ikke grundlag for, (3) at tage spørgsmålet om værkets generelle praksis vedrørende opkrævning af fast afgift for uopvarmede rum op til bedømmelse. Energitilsynet henviste det konkrete spørgsmål om værkets opkrævning af fast afgift for de 40 pct. af klagers ejendom, hvor der ikke er installeret fjernvarme, til det civilretlige system.

Energiklagenævnets afgørelse

Energiklagenævnet stadfæster Energitilsynets afgørelse af 25. maj 2010 for så vidt angår afgørelsens punkt 1 og 3. Energiklagenævnet kan ikke behandle klagen for så vidt angår punkt nr. 2 i Energitilsynets afgørelse af 25. maj 2010. Sagens baggrund og en nærmere begrundelse for Energiklagenævnets afgørelse fremgår nedenfor.

Sagens baggrund

Energiklagenævnet har tidligere behandlet to klager fra klager vedrørende Ulstrup Kraftvarmeværks faste afgift. Ved afgørelse af 12. december 2005 (j.nr. 21-316) blev Energitilsynets afgørelse af 3. november 2004 delvist hjemvist og delvist stadfæstet. Ved afgørelsen havde Energitilsynet undladt at tage stilling til, hvorvidt kraftvarmeværkets anvendelse af tarifferne for fast

afgift på klagers ejendom var urimelig efter varmemforsyningslovens¹ § 21, stk. 4. Energitilsynet henviste i øvrigt spørgsmålet til domstolene, da tilsynet fandt, at afgørelsen forudsatte en besigtigelse af ejendommen.

Energiklagenævnet fandt, at Energitilsynet som forvaltningsmyndighed var forpligtet til at søge sagen fuldt oplyst, og at det skøn, tilsynet er tillagt efter varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, bør udøves af tilsynet som første instans. Energiklagenævnet hjemviste herefter dette spørgsmål til fornyet behandling i Energitilsynet. Energiklagenævnet fandt endvidere, at det ikke var urimeligt at fastsætte det opkrævede á conto-bidrag til beløbet for den faste afgift, når lokalerne ikke benyttes, idet kapaciteten skal være til rådighed, når den tomme bygning igen benyttes.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH -EKN

Energitilsynet traf fornyet afgørelse i sagen den 1. marts 2006. Ved afgørelsen fandt Energitilsynet, at det ikke var urimeligt, jf. varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, at der i beregningsgrundlaget for den faste afgift for ejendommen indgik et led, der tog højde for, at det fjernvarmeopvarmede areal af ejendommen kun udgør en mindre del af det samlede areal. Energitilsynet fandt endvidere, at det ikke var urimeligt, jf. varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, hvis ejendommen i sin anvendelse, som den forelå på sagstidspunktet, indgik i den pulje af ejendomme, som kraftvarmeværket aftalemæssigt afregnede for fast afgift med 60 pct. af ejendomsarealet/-rumfanget. Af sagen fremgår bl.a., at klagers ejendom frem til den 1. juli 2003 havde været udlejet. Siden den 1. juli 2003 har ejendommen henligget tom, idet den hverken har kunnet udlejes eller sælges.

Side 2 af 17

Ved afgørelse af 3. marts 2008 (j.nr. 21-503) afviste Energiklagenævnet klagers klage over Energitilsynets afgørelse af 1. marts 2006. Energiklagenævnet fandt, at Energitilsynet ikke havde truffet en afgørelse i forvaltningsretlig forstand, men alene var fremkommet med en tilkendegivelse. Energiklagenævnet afviste derfor sagen med henblik på, at Energitilsynet kunne træffe en egentlig afgørelse efter varmemforsyningslovens § 21, stk. 4.

Energiklagenævnets afgørelser er offentliggjorte på nævnets hjemmeside, www.ekn.dk, i anonymiseret form. For en nærmere gennemgang af sagens faktiske omstændigheder henvises der i øvrigt til de tidligere afgørelser.

Energitilsynet har herefter den 25. maj 2010 truffet den nu påklagede afgørelse, hvoraf bl.a. fremgår følgende:

”[...]

¹ Lovbekendtgørelse nr. 347 af 17. maj 2005 om varmemforsyning med senere ændringer.

Som sagen er forelagt for Energitilsynet drejer den sig om, at Deres klient dels finder, at er urimeligt, at Ulstrup Kraftvarmeværk opkræver fuld fast afgift for ejendommen [XXX] uanset at der for tiden er afbrudt for varmforsyningen til ejendommen, da ejendommen ikke anvendes og dels, at den faste afgift for ejendommen bør nedsættes således, at der kun opkræves fast afgift for 60 % af ejendommens areal, da der ikke findes varmeinstallationer på ca. 40 % af ejendommens areal

Efter Energitilsynets opfattelse rejser sagen tre spørgsmål:

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH –EKN

Side 3 af 17

1. Om det kan betragtes som urimeligt i henhold til varmforsyningsloven, at Ulstrup Kraftvarmeværk opkræver fast afgift for ejendommen [XXX], uanset at varmforsyningen til ejendommen for øjeblikket er afbrudt.
2. Om det må betragtes som urimeligt i henhold til varmforsyningsloven, at Ulstrup Kraftvarmeværks faste afgift beregnes med samme beløb pr. m2 uanset ejendommens størrelse.
3. Om der bør ske en nedsættelse af ejendommens faste afgift til 60 %, da der ikke er installeret varmeinstallationer på 40 % af ejendommens areal.

Energitilsynet administrerer reglerne i varmforsyningslovens kapitel 4 (priskapitlet). i henhold til lovens § 21, stk. 4, kan tilsynet gribe ind, hvis priser eller leveringsbetingelser er i urimelige eller i strid med lovens bestemmelse om omkostningsbestemte priser. Hvis det urimelige forhold ikke kan bringes til ophør ved forhandling, kan Energitilsynet give pålæg om ændring af priser eller betingelser.

Som tilsynsmyndighed har Energitilsynet alene pligt til at realitetsbehandle henvendelser/klager, i hvilke der rejses konkret begrundet mistanke om, at der enten foreligger en lovovertrædelse af nogen betydning eller er udvist en ulovlig adfærd. Energitilsynet skal således foretage en vurdering af, om en henvendelse/klage rejser en sådan mistanke.

Energitilsynet kompetence vedrører det offentligretlige tilsyn med, om priser eller leveringsbetingelser generelt kan anses for urimelige i henhold til varmforsyningslovens bestemmelser.

Det privatretlige spørgsmål om hvorvidt den konkrete anvendelse af en pris eller betingelse overfor en forbruger kan anses for urimelig, kan af private forbrugere indbringes for det private brancheankenævn, Ankenævnet på Energiområdet. Erhvervsdrivende må henvises til at få spørgsmålet afprøvet ved domstolene.

ad spørgsmål 1

Den faste afgift, der skal dække varmforsynings forbrugsafhængige udgifter, er forbrugerens betaling for, at der døgnet rundt står en kapacitet til rådighed, som kan anvendes, hvis det ønskes.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH -EKN

Den faste afgift skal derfor i henhold til Energitilsynets praksis betales uanset, om forbrugeren i en periode ikke anvender varme, hvis dette beror på forbrugerens egne forhold.. Fast afgift skal derfor også betales, selv om varmforsyningen er afbrudt f.eks. på grund af restance.

Side 4 af 17

Det kan således i henhold til Energitilsynets praksis ikke anses for urimeligt, at Ulstrup Kraftvarmeværk opkræver fast afgift for ejendomme, hvor varmforsyningen midlertidig er afbrudt, hvis forsyningen kan retableres ved, at kraftvarmeværket genåbner for forsyningen.

Afgørelse

I henhold til Energitilsynets praksis kan dette ikke anses for urimeligt, jf. varmforsyningslovens § 21, stk. 4, at en fjernvarmforsyning opkræver fast afgift for en ejendom, hvor varmforsyningen er midlertidig afbrudt.

Da Ulstrup Kraftvarmeværks praksis med at opkræve fast afgift af en ejendom, uanset at varmforsyningen midlertidigt er afbrudt er i overensstemmelse med Energitilsynets praksis, finder Energitilsynet ikke grundlag for at tage spørgsmålet om rimeligheden af Ulstrup Kraftvarmeværks fremgangsmåde op til bedømmelse.

ad spørgsmål 2

I henhold til § 7.1. i Ulstrup Kraftvarmeværks "Almindelige bestemmelser for fjernvarmelevering", der er anmeldt til Energitilsynets register, skal afregning af bidrag af enhver art, der indgår som led i fjernvarmforsyningen finde sted efter de til enhver tid gældende og til Energitilsynet anmeldte tariffer.

I henhold til kraftvarmeværkets anmeldte tarifblad udgør den faste afgift et fast beløb pr. m², uanset ejendommens størrelse, og en ejendoms faste afgift fastlægges derfor ved at gange antallet af ejendommen m² med dette beløb.

I henhold til Energitilsynets praksis kan der som grundlag for størrelsen af faste afgift anvendes m² ejendomsareal, m³ rumindhold eller m² hedebladeareal.

Det kan således i henhold til Energitilsynets praksis ikke anses som urimeligt, at Ulstrup kraftvarmeværk anvendes m² areal som grundlag for udregningen af størrelsen af den faste afgift.

I henhold til Energitilsynets praksis bør der imidlertid ske en graduering af den faste afgift, da varme udnyttes disproportionalt, således betalingen pr. m² nedsættes for større ejendomme, hvor der kan forekomme et atypisk fjernvarmeforbrug. Det beløb, der betales pr. m², bør således formindskes med et stigende antal m².

Tilkendegivelse

I henhold til Energitilsynets praksis finder Energitilsynet derfor, at det må anses for urimeligt, jf. varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, at Ulstrup Kraftvarmeværk anvender det samme beløb pr. m² til fastlæggelse af en ejendoms faste afgift uanset ejendommens størrelse.

Energitilsynet vil på baggrund af sagen indlede forhandling med Ulstrup Kraftvarmeværk om at bringe det urimelige forhold til ophør, jf. varmemforsyningslovens § 21, stk. 4. Såfremt forhandlingen ikke fører til noget resultat, vil Energitilsynet kunne udstede pålæg om indførelse af en sådan graduering.

ad spørgsmål 3

I henhold til Energitilsynets og Energiklagenævnets praksis kan det ikke anses for urimeligt, at et areal hvor der ikke er installeret fjernvarme medregnes i grundlaget for beregningen af den faste afgift, hvis der kan sive varme fra den fjernvarmeopvarmede del af ejendom til den del, hvor der ikke er installeret fjernvarme, og den uopvarmede del af ejendommen dermed vil kunne udgøre en belastning af fjernvarmenettet.

På denne baggrund finder Energitilsynet ikke grundlag for at tage spørgsmålet om Ulstrup Kraftvarmeværks generelle praksis

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH -EKN

Side 5 af 17

vedrørende opkrævning af fast afgift for uopvarmede rum op til bedømmelse.

Det konkrete spørgsmål om, hvorvidt det må anses for urimeligt, at Ulstrup Kraftvarmeværk opkræver fast afgift for de 40 % af ejendommen, [XXX], hvor der ikke er installeret fjernvarme, afhænger således af, om den uopvarmede del af ejendommen kan anses for at udgøre en belastning for fjernvarmenettet, hvilket afhænger af en bedømmelse af række konkrete forhold.

En bedømmelse af disse forhold er civile retlige spørgsmål, som ligger udenfor Energitilsynets offentlige kompetenceområde.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH –EKN

Da Deres klient er erhvervsdrivende vil sagen ikke kunne bedømmes af Ankenævnet på Energiområdet, men må henvises til domstolene.

Side 6 af 17

Afgørelse

Energitilsynet finder, at det ikke kan anses for urimeligt, jf. varmforsyningslovens § 21, stk. 4, såfremt Ulstrup Kraftvarme efter fast praksis opkræver fast afgift for den del af en ejendom, hvor der ikke er installeret fjernvarme, hvis den uopvarmede del af ejendom udgør en belastning for fjernvarmenettet, da denne fremgangsmåde er i overensstemmelse med Energitilsynets og Energiklagenævnets praksis. .

På denne baggrund finder Energitilsynet ikke grundlag for at tage spørgsmålet om Ulstrup Kraftvarmeværks generelle praksis vedrørende opkrævning af fast afgift for uopvarmede rum op til bedømmelse.

Det ligger udenfor Energitilsynets kompetence at tage stilling til, hvorvidt det må anses for urimeligt, at den del af ejendommen [XXX], hvor der ikke er installeret fjernvarme medregnes i grundlaget for beregning af den faste afgift, da afgørelse af spørgsmålet om, hvorvidt arealet kan udgøre en belastning af fjernvarmenettet er et civilretligt spørgsmål, der ligger udenfor Energitilsynets kompetence.

Da ejendommen [XXX], er en erhvervsejendom, må spørgsmålet henvises til afgørelse ved domstolene.

[...].”

Klager finder, at Energitilsynets afgørelse skal ændres som nedenfor anført. For så vidt angår Energitilsynets afgørelse, punkt 1, har klager navnlig anført følgende:

- Ulstrup Kraftvarmeværk forlanger, som eneste energileverandør, ca. 30.000-40.000 kr. pr. år for en ejendom, der ikke aftager varme fra værket. El- og gasleverandørerne opkræver ingenting fra det øjeblik, hvor en kunde forlanger installationerne afbrudt. Dette koster alene et engangsbeløb. Klager har modtaget adskillige regninger fra kraftvarmeværket for adskillige hundrede tusinde kroner, men har i samme periode ikke betalt noget til hverken el- eller gasleverandørerne. El- og gasleverandørerne har også tilslutningsledninger ført ind til ejendommen. Det virker derfor uforståelig, at varmeværket kræver penge for en ikke-leveret ydelse, selvom tilslutningsforholdene er de samme for alle tre former for energiydelser.
- Klager er pålagt tilslutningspligt til kraftvarmeværket. Det kan dog ikke fremtræde som værende rimeligt, at en sådan tilslutningspligt fortsat skal kunne gøres gældende i en situation, hvor bygningerne ubestrideligt ikke anvendes. Den dag, ejendommen tages i brug på ny, vil klager stadig være pålagt tilslutningspligt til værket, selvom klager eventuelt på et senere tidspunkt ønsker mere miljøvenlig varmeforsyning, f.eks. solvarmeanlæg, jordvarmeanlæg m.v. I en sådan situation skal klager stadig betale til kraftvarmeværket.
- Energitilsynet er oprettet med bl.a. det formål fra offentlig side at bidrage til, at private og virksomheder sparer på energien og anvender energisparende teknologier, samt motiverer energibrugerne til at være besparelsesbevidste. Energitilsynet har svigtet denne opgave, idet tilsynet burde have bakket op om klagers synspunkt om, at det vil være et energibesparende incitament at frafalde den faste afgiften og forhøje den variable afgift tilsvarende. Dette ville have medført, at forbrugerne vil søge at reducere deres varmeforbrug tilsvarende. Kraftvarmeværket ville ikke blive stillet ringere, idet værket blot kunne forhøje den variable afgift med det beløb, der svarer til bortfaldet af den faste afgift.

For så vidt angår afgørelsens punkt nr. 2 har klager navnlig anført følgende:

- Energitilsynets tilkendegivelse påklages for så vidt angår det forhold, at den manglende rimelighed heri må have en større betalingsmæssig konsekvens, end tilsynet har fundet.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH -EKN

Side 7 af 17

Klager finder, at den faste afgift skal gradueres, således at der alene betales faste afgifter for den del af ejendommen (60 pct.), hvor der findes varmforsyningsinstallationer. Til støtte herfor har klager henvist til de argumenter, som klager har fremført i forbindelse med Energiklagenævnets tidligere afgørelser. For så vidt angår afgørelsens punkt nr. 3 har klager endvidere navnlig anført følgende:

- Det påklages endvidere, at Energitilsynet finder, at det ligger uden for tilsynets kompetence at tage stilling til, hvorvidt det må anses for urimeligt, at den del af ejendommen, hvor der ikke er installeret fjernvarme, medregnes i grundlaget for beregningen af den faste afgift. Efter den gældende lovgivnings kompetence og angivelser ligger dette indenfor Energitilsynets kompetence.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH -EKN

Side 8 af 17

Ulstup Kraftvarmeværk A.m.b.a. er ikke fremkommet med bemærkninger til sagen.

Energitilsynet finder, at afgørelsen af 25. maj 2010 skal stadfæstes. Til støtte herfor har Energitilsynet navnlig udtalt følgende for så vidt angår afgørelsens punkt nr. 1:

- I henhold til Energitilsynets praksis er den faste afgift forbrugerens betaling for, at der står en kapacitet til rådighed, som forbrugerens kan anvende, når han ønsker det. Forbrugerens skal derfor i henhold til praksis betale fast afgift, selvom om han i en periode ikke anvender varme og dermed beslaglægger kapaciteten, hvis den manglende anvendelse skyldes forbrugerens egen forhold, og der kan ske reetablering af varmforsyningen ved et mindre fysisk indgreb. Energitilsynets praksis understøttes af tilslutningsbekendtgørelses² § 7, stk. 1, nr. 1.
- Da kraftvarmeværkets praksis er i overensstemmelse med Energitilsynets praksis, fandt Energitilsynet ikke grundlag for at tage spørgsmålet om rimeligheden af værkets fremgangsmåde op til bedømmelse.
- Det ligger udenfor tilsynets kompetence at tage stilling til det privatretlige spørgsmål om, hvorvidt det konkret må anses for urimeligt, at der af kraftvarmeværket opkræves fast afgift for klagers ejendom på baggrund af, at det f.eks. kræver et større fysisk indgreb at reetablere varmforsyningen, fordi varmeinstallationen er nedtaget eller stikledningen er fjernet.

² Bekendtgørelse nr. 31 af 29. januar 2008 om tilslutning m.v. til kollektive varmforsyningsanlæg.

- I henhold til Energitilsynets praksis kan det ikke anses for urimelige, jf. varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, at kraftvarmeværket i henhold til fast praksis opkræver fast afgift for en ejendom, uanset at forsyningen til ejendommen er midlertidigt afbrudt.

For så vidt angår afgørelsens punkt nr. 2 har Energitilsynet navnlig udtalt følgende:

- Det fremgår af kraftvarmeværkets anmeldte tarifblad, at den faste afgift udgør et fast beløb pr. kvadratmeter, uanset ejendommens størrelse. En ejendoms faste afgift fastlægges derfor ved at gange antallet af ejendommen kvadratmeter med dette beløb.
- Det følger af Energitilsynets praksis, at der som grundlag for størrelsen af faste afgift kan anvendes kvadratmeter ejendomsareal, kubikmeter rumindhold eller kvadratmeter hedebladeareal. Det kan således i henhold til Energitilsynets praksis ikke anses som urimeligt, at kraftvarmeværket anvendes kvadratmeter areal som grundlag for udregningen af størrelsen af den faste afgift. I henhold til Energitilsynets praksis bør der dog ske en graduering af den faste afgift, da varme udnyttes disproportionalt, således at betalingen pr. kvadratmeter nedsættes for større ejendomme, hvor der kan forekomme et atypisk fjernvarmeforbrug. Det beløb, der betales pr. kvadratmeter, bør således formindskes med et stigende antal kvadratmeter. På denne baggrund har Energitilsynet taget spørgsmålet om en graduering af kraftvarmeværkets faste afgift op til bedømmelse og har anmodet kraftvarmeværket om at udarbejde forslag til en ændret tarifiering, hvor der sker en graduering af den faste afgift.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH –EKN

Side 9 af 17

For så vidt angår afgørelsens punkt nr. 3 har Energitilsynet navnlig udtalt følgende:

- I henhold til Energitilsynets og Energiklagenævnets praksis kan det ikke anses for urimeligt, at et areal hvor der ikke er installeret fjernvarme medregnes i grundlaget for beregningen af den faste afgift, hvis der kan sive varme fra den fjernvarmeopvarmede del af ejendom til den del, hvor der ikke er installeret fjernvarme, og den uopvarmede del af ejendommen dermed vil kunne udgøre en belastning af fjernvarmenettet. Da kraftvarmeværkets faste praksis er i overensstemmelse med denne praksis, fandt tilsynet ikke grundlag for

at tage spørgsmålet om rimeligheden af værkets fremgangsmåde op til bedømmelse.

- Det ligger udenfor Energitilsynets kompetence at tage stilling til privatretlige spørgsmål. Energitilsynet kan derfor ikke tage stilling til, om det i det konkrete tilfælde kan anses for urimeligt, at kraftvarmeværket opkræver fast afgift for den del af ejendommen, hvor der ikke er installeret fjernvarme.
- Det kan ikke betragtes som urimeligt i henhold til varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, at Ulstrup Kraftvarmeværk i henhold til fast praksis opkræver fast afgift af en ejendoms samlede areal, uanset at der på en del af arealet ikke er installeret fjernvarme.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH -EKN

Side 10 af 17

Retsgrundlaget

Varmeforsyningslovens § 21, stk. 4, bestemmer, at såfremt Energitilsynet finder, at bl.a. tariffer er urimelige, kan tilsynet, såfremt forholdet ikke kan bringes til ophør gennem forhandling, udstede et pålæg herom. Af bestemmelsen fremgår følgende:

”[...]

Stk. 4. Finder Energitilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 a eller 20 b eller regler udstedt i henhold til loven, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser.

[...]”.

Energiklagenævnet er sidste administrative klageinstans for myndighedsafgørelser efter bl.a. varmemforsyningsloven. Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af bl.a. Energitilsynet. Klager over andet end afgørelser kan ikke behandles af Energiklagenævnet. Varmeforsyningslovens § 26, stk. 1, indeholder følgende regler om Energiklagenævnets kompetence til at behandle klager efter varmemforsyningsloven:

”[...]

Stk. 2. Kommunens, transport- og energiministerens og Energitilsynets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed end det i stk. 1 nævnte Energiklagenævn. Afgørelserne

kan ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger.

Stk. 3. Klage skal være indgivet skriftligt inden fire uger efter, at afgørelsen er meddelt.
[...]"

Tilslutningsbekendtgørelsen er udstedt i medfør af varmemforsyningsloven. Af bekendtgørelsens § 7, stk. 1, nr.1, fremgår, hvad en kommunal beslutning om pålæggelse af tilslutningspligt indebærer:

"[...]

§ 7. Kommunalbestyrelsens beslutning om at pålægge en ejendom tilslutningspligt til et kollektivt varmemforsyningssselskab indebærer

- 1) at forsyningssselskabet fra tilslutningstidspunktet, jf. stk. 2, kan pålægge ejendommens ejer at betale den tilslutningsafgift og de afgifter, som ifølge selskabets anmeldelse til Energitilsynet er gældende for ejendomme, som tilsluttes anlægget, og
- 2) at forsyningssselskabet kan etablere de i § 6, stk. 2, nævnte anlæg m.v. samt stikledninger.

Stk. 2. Ved tilslutningstidspunktet forstås det tidspunkt, hvor der er forsyningsmulighed fra anlægget, og hvortil kommunalbestyrelsen efter reglerne i §§ 8, 10, 11 og 12 i denne bekendtgørelse har krævet, at ejendommen tilsluttes dette
[...]"

Elforsyningslovens §§ 78 og 80 (lovbekendtgørelse nr. 516 af 20. maj 2010 med senere ændringer) beskriver Energitilsynets funktion og nedsættelse. Af lovens § 78 fremgår følgende:

"[...]

Energitilsynet

§ 78. Til varetagelse af tilsyns- og klagefunktion på energiområdet nedsætter transport- og energiministeren et Energitilsyn. Energitilsynet behandler ikke klager vedrørende civilretlige tvister.

Stk. 2. Energitilsynet er et uafhængigt udvalg, som ikke er undergivet instruktionsbeføjelse fra transport- og energiministeren, jf. dog § 85 d.

Stk. 3. Transport- og energiministeren fastsætter nærmere regler for, hvilke opgaver Energitilsynet skal varetage. Transport- og energiministeren kan fastsætte regler om, at tilsynet skal

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH –EKN

Side 11 af 17

varetage opgaver, som er henlagt til ministeren. Transport- og energiministeren godkender tilsynets forretningsorden.

Stk. 4. Energitilsynets formand kan efter nærmere aftale med tilsynet træffe afgørelse på tilsynets vegne.

Stk. 5. Konkurrencestyrelsen stiller sekretariatsbistand til rådighed for tilsynet og dets formand. Det i 1. pkt. nævnte sekretariat kan også fungere som sekretariat for et privat ankenævn på energiforsyningsområdet godkendt i medfør af kapitel 2 i lov om forbrugerklager.

Stk. 6. De med Energitilsynets etablering og drift forbundne udgifter betales af de virksomheder, som tilsynet fører tilsyn med efter denne lov, jf. dog stk. 7.

Stk. 7. Transport- og energiministeren kan fastsætte nærmere regler eller træffe afgørelse om de i stk. 5 nævnte forhold og kan fastsætte nærmere regler om betaling efter stk. 6, herunder at der skal betales et gebyr for indbringelse af klage for Energitilsynet.

Stk. 8. Transport- og energiministeren kan fastsætte nærmere regler om frister for klage til Energitilsynet.

Stk. 9. De med et godkendt privat ankenævns etablering og drift forbundne udgifter betales af selskaber omfattet af el-, naturgas.

[...]"

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH -EKN

Side 12 af 17

Af lovens § 80 fremgår endvidere:

"[...]

§ 80. Energitilsynet kan behandle og afgøre sager på eget initiativ eller på grundlag af en anmeldelse eller en klage.

[...]"

Energiklagenævnets begrundelse for afgørelsen

Ad punkt nr. 1 i Energitilsynets afgørelse (opkrævning af fast afgift ved midlertidig afbrudt fjernvarmeforsyning)

Klagers ejendom aftager ikke varme fra kraftvarmeverket i øjeblikket. Ejendommen har stået tom siden juli 2003, idet klager ikke har kunnet udleje eller sælge den. Energiklagenævnet bemærker, at den faste afgift er forbrugerens betaling for at have rådighed over en vis del af værket kapacitet. Den faste afgift skal derfor betales, så længe forbrugerens ejendom er tilsluttet eller er forpligtet til at være tilsluttet ledningsnettet (tilslutningspligt).

Varmetariffen er omkostningsbestemt og består af en variabel (forbrugsafhængig) og en fast del (forbrugsuafhængig), der så vidt muligt skal dække henholdsvis de forbrugs- og forbrugsuafhængige omkostninger,

således at kostægte tarifiering tilstræbes. Den faste afgift er forbrugsuafhængig og kan derfor opkræves, selvom forbrugeren ikke har et aftag fra værket. Forbrugeren betaler herved for muligheden for at kunne aftage varme. Energiklagenævnet finder på denne baggrund i lighed med Energitilsynet, at det ikke kan anses for urimeligt, at kraftvarmeværket opkræver fast afgift fra klager, selvom klager i øjeblikket ikke aftager noget varme, idet det manglende aftag skyldes klagers egne forhold og ikke forhold ved kraftvarmeværket. Energiklagenævnet har ved tidligere afgørelser taget stilling til mulighederne for at opkræve faste afgifter, når der ikke er noget varmeaftag og det manglende aftag skyldes forbrugers forhold. Der henvises i den forbindelse bl.a. til nævnets afgørelser af 2. august 2001 (j.nr. 97-2311-0016), der omhandlede opkrævningen af fast afgift, hvor forbrugeren ikke aftog varme på grund af resistance til værket, og nævnets afgørelse af 3. oktober 2001 (j.nr. 97-2311-0087), der omhandlede opkrævningen af fast afgift i en ombygningsperiode. Afgørelserne er offentliggjorte på Energiklagenævnets hjemmeside, www.ekn.dk, i arkivet 2002-2005.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH -EKN

Side 13 af 17

Energiklagenævnet stadfæster herefter Energitilsynets afgørelse for så vidt angår afgørelsens punkt nr. 1.

Ad punkt 2 i Energitilsynets afgørelse (tilkendegivelse om, at det må anses for urimeligt, at kraftvarmeværket anvender samme beløb pr. kvadratmeter til fastlæggelsen af en ejendoms faste afgift, uanset ejendommens størrelse)

Energiklagenævnet er sidste administrative rekursinstans for myndighedsafgørelser efter en række love indenfor energiområdet. Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af bl.a. Energistyrelsen, Energitilsynet og kommunerne. Energiklagenævnets kompetence er således afgrænset til klager over afgørelser truffet af energimyndighederne, herunder Energitilsynet.

Energitilsynet har tilkendegivet, at det er urimeligt, at kraftvarmeværket anvender det samme beløb pr. kvadratmeter til fastlæggelse af en ejendoms faste afgift uanset ejendommens størrelse. Energitilsynet vil på den baggrund og i medfør af varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, indlede en forhandling med kraftvarmeværket om at bringe det urimelige forhold til ophør.

Det følger af Energiklagenævnets praksis, at Energitilsynets tilkendegivelser i medfør af varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, om, at et forhold er urimeligt, ikke er en afgørelse i forvaltningsretlig forstand. Der er således først tale om en afgørelse i forvaltningsretlig forstand, såfremt Energitilsynet efter endt forhandling udsteder et påbud til det pågældende værk, eller såfremt tilsynet og det pågældende værk bliver enige om en forhandlingsløsning, der bringer det urimelige forhold til ophør. Om denne fortolkning af varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, kan Energiklagenævnet henvise til

nævnets afgørelser af 26. februar 2007 (journalnumre 21-502, 21-552 og 21-553), nævnets afgørelse af 20. december 2007 (journalnummer 21-582), og nævnets afgørelser af 9. august 2010 (journalnumre 1021-249 og 1021-236) der er offentliggjorte på nævnets hjemmeside: www.ekn.dk under menuen "afgørelser". En klageberettiget vil således på dette tidspunkt kunne indbringe sagen for Energiklagenævnet.

Energitilsynets tilkendegivelse er som anført ikke en afgørelse i forvaltningsretlig forstand, hvorfor den ikke kan påklages til Energiklagenævnet, jf. varmemforsyningslovens § 26, stk. 1.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH -EKN

Energiklagenævnet afviser herefter klagen over punkt 2 i Energitilsynets afgørelse af 25. maj 2010.

Side 14 af 17

Ad punkt nr. 3 i Energitilsynets afgørelse (afvisning af at rejse tilsynssag)

Energitilsynet har ved punkt 3 i den påklagede afgørelse fundet, at det ikke kan anses for urimeligt, jf. varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, såfremt kraftvarmeværket efter fast praksis opkræver fast afgift for den del af en ejendom, hvor der ikke er installeret fjernvarme, hvis den uopvarmede del af ejendom udgør en belastning for fjernvarmenettet, da denne fremgangsmåde er i overensstemmelse med Energitilsynets og Energiklagenævnets praksis. Energitilsynet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at tage spørgsmålet om kraftvarmeværkets generelle praksis vedrørende opkrævning af fast afgift for uopvarmede rum op til bedømmelse. Endelig henviste Energitilsynet spørgsmålet om, hvorvidt det må anses for urimeligt, at den del af ejendommen, hvor der ikke er installeret fjernvarme, medregnes i grundlaget for beregning af den faste afgift, til det civilretlige system.

Energiklagenævnet forstår Energitilsynets afgørelse således, at Energitilsynet kun har vurderet, hvorvidt kraftvarmeværkets opkrævning af de faste afgifter for den uopvarmede del af klagers ejendom er i overensstemmelse med tilsynets praksis efter varmemforsyningslovens § 21, stk. 4. Energitilsynet fandt, at det ikke kan anses for urimeligt, jf. varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, såfremt kraftvarmeværket efter fast praksis opkræver fast afgift for den del af en ejendom, hvor der ikke er installeret fjernvarme, hvis den uopvarmede del af ejendom udgør en belastning for fjernvarmenettet. Energitilsynet fandt derfor ikke grundlag for at tage spørgsmålet om kraftvarmeværkets generelle praksis vedrørende opkrævning af fast afgift for uopvarmede rum op til bedømmelse. Energiklagenævnet finder på denne baggrund, at Energitilsynet ikke har truffet en realitetsafgørelse i henhold til varmemforsyningslovens § 21, stk. 4. Energitilsynet har således ikke foretaget en rimelighedsvurdering i henhold til bestemmelsen. Derimod har Energitilsynet i medfør af elforsyningslovens § 78 vurderet, om der var grundlag for at rejse en tilsynssag om kraftvarmeværkets opkrævning af de faste afgifter.

Energiklagenævnet finder, at punkt 3 i Energitilsynets afgørelse af 25. maj 2010 er en afgørelse i forvaltningsretlig forstand. Energiklagenævnet kan derfor behandle klagen herover. Energiklagenævnet har herved lagt vægt på, at Energitilsynet i forbindelse med sagens behandling har indhentet oplysninger fra kraftvarmeværket og klager, inden tilsynet traf afgørelserne af henholdsvis 3. november 2004, 1. marts 2006 og 25. maj 2010. I forbindelse med behandlingen af den seneste afgørelse har Energitilsynet spurgt kraftvarmeværket om, hvorvidt klager havde ansøgt værket om en reduktion af den faste afgift til 60 pct. og bedt klager bekræfte det forhold, at klager ikke havde fremsendt en sådan ansøgning til værket. Da der er tale om en afgørelse, kan Energiklagenævnet behandle klagen over punkt 3 i Energitilsynets afgørelse af 25. maj 2010.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH -EKN

Side 15 af 17

Energiklagenævnet har i flere sager taget stilling til, at Energitilsynet alene har pligt til at realitetsbehandle henvendelser/klager, i hvilke der rejses konkret begrundet mistanke om, at der enten foreligger en lovovertrædelse af nogen betydning eller er udvist en ulovlig adfærd. Heraf følger, at Energitilsynet som minimum må foretage en vurdering af, om en henvendelse/klage rejser en sådan mistanke. Der kan bl.a. henvises til Energiklagenævnets afgørelser af 15. december 2008 (journalnummer 1021-21 og journalnummer 1021-28). Afgørelserne er offentliggjorte på Energiklagenævnets hjemmeside: www.ekn.dk under menuen "afgørelser". Energitilsynet skal således indledningsvist foretage en vurdering af, om en henvendelse rejser begrundet mistanke om en lovovertrædelse af nogen betydning eller, om der er udvist en ulovlig adfærd.

Energitilsynet er tilsynsmyndighed på energiområdet. Energitilsynet fører tilsyn med forholdene på markederne for elektricitet, naturgas og fjernvarme. Af den forvaltningsretlige litteratur fremgår, at en sag, hvor en tilsynsmyndighed uden at tilkendegive konkrete vurderinger og uden at iværksætte en realitetsbehandling beslutter at undlade at foretage sig videre, ikke er en afgørelsessag. Der er derimod alene tale om en vejledende udtalelse, der ikke kan indbringes for andre klagemyndigheder. Der henvises i den forbindelse til bogen "Forvaltningsret" af Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2. udgave, 2. oplag, 202. side 59 ff.

Energiklagenævnet finder i lighed med Energitilsynet, at klagen ikke giver en konkret begrundet mistanke om, at der foreligger en lovovertrædelse af nogen betydning eller er udvist en ulovlig adfærd. Energiklagenævnet henviser i den forbindelse til bogen "Varmeforsyningsloven med kommentarer" af Pernille Aagaard og Bent Ole Gram Mortensen, Forlaget Thomson, 1. udgave, 2003, side 184 ff., hvoraf fremgår følgende:

”[...]

I ENERGITILSYNETS NOTAT AF 30.06.2003 ANGIVES, AT DET IKKE ER AFGØRENDE, OM AREALERNE RENT FAKTISK ALMINDELIGVIS OPVARMES, ELLER OM DER I RUMMENE ER INSTALLERET VARMEKILDER (RADIATORER), DER TRÆKKER PÅ VÆRKETS KAPACITET. DERIMOD ER MULIGHED FOR, AT AREALERNE KAN OPVARMES VED VARME, DER ER PRODUCERET PÅ VÆRKET, AFGØRENDE. DETTE KAN EKS. SKE VED AT ÅBNE EN DØR ELLER GENNEM ANDRE UOPVARMEDE LOKALER. DET ER SÅLEDES SOM NÆVNT BLEVET ACCEPTERET, AT MEDREGNE UOPVARMEDE RUM ELLER RUM MED ALTERNATIVE OPVARMNINGSKILDER, NÅR RUMMENE LÅ I UMIDDELBAR FORLÆNGELSE AF DET OPVARMEDE AREAL OG DERMED UDGIJORDE EN POTENTIEL BELASTNING AF FJERNVARMENETTET. SE MONOPOLANKENÆVNETS KENDELSE AF 19.02.21985 I SAGEN FREDERIKSSUND KOMMUNALE VÆRKER MOD GAS- OG VARMEPRISUDVALGET, J.NR. 33/84. I DET KONKRETE TILFÆLDE VAR DER VIA ET ÅBENT TRAPPERUM MULIGHED FOR, AT VARME FRA UNDERETAGEN KUNNE PASSERE OP TIL EN ELOPVARMET ETAGE. FORSYNINGSVIRKSOMHEDEN VIL I GIVET FALD EFTER ANSØGNING KUNNE FRITAGE ENKELTE BEBYGGEDE AREALER UD FRA EN UNDERSØGELSE AF DE FAKTISKE FORHOLD I DE ENKELTE TILFÆLDE.

UDGØR DE PÅGÆLDENDE AREALER IKKE EN FAKTISK ELLER POTENTIEL BELASTNING AF VARMESYSTEMET, MÅ DET ANSES FOR URIMELIGT AT INDDRAGE DISSE I BEREGNINGEN AF DEN FASTE AFGIFT.

[...]”.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH –EKN

Side 16 af 17

Det forhold, at kraftvarmeværket opkræver fast afgift for uopvarmede rum rejser således ikke mistanke om, at der foreligger et ulovligt forhold. Energitilsynet var derfor berettiget til at afvise at realitetsbehandle klagers klage vedrørende dette forhold.

Energitilsynet har henvist spørgsmålet om den konkrete beregning af den faste afgift vedrørende den uforsynede del af ejendommen til det civile retlige system. Energitilsynets kompetence er sagligt afgrænset således, at Energitilsynet ikke kan tage stilling til civile retlige tvister, jf. ovenfor elforsyningslovens § 78, stk. 1, 2. pkt. Energiklagenævnet finder under henvisning hertil i lighed med Energitilsynet, at spørgsmålet om, hvorvidt et konkret uopvarmet rum skal indgå i beregningen af den faste afgift, som klager skal betale, er et civilretligt spørgsmål, som må rettes til Ankenævnet på Energiområdet eller domstolene, jf. ovenfor vedrørende Ankenævnet på Energiområdets kompetence. Energiklagenævnet har herved lagt vægt på, at spørgsmålet om den konkrete beregning af klagers regning er en civilretlig tvist, der ikke falder inden for Energitilsynets kompetence efter

varmeforsyningslovens § 21, stk. 4, der vedrører bedømmelse af varmeforsyningsvirksomheders generelle priser og leveringsbestemmelser.

Energiklagenævnet stadfæster herefter Energitilsynets afgørelse af 25. maj 2010 for så vidt angår afgørelsens punkt nr. 3.

Energiklagenævnet stadfæster Energitilsynets afgørelse af 25. maj 2010 for så vidt angår afgørelsens punkt 1 og 3. Energiklagenævnet afviser klagen for så vidt angår punkt nr. 2 i Energitilsynets afgørelse af 25. maj 2010.

Afgørelsen er truffet af Energiklagenævnets formand efter punkt 3 i formandsbemyndigelsen af 30. november 2009 efter varmeforsyningsloven (lovbekendtgørelse nr. 347 af 17. maj 2005 med senere ændringer). Bemyndigelsen er offentliggjort på Energiklagenævnets hjemmeside: www.ekn.dk.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-37-4

SSH -EKN

Side 17 af 17

Afgørelsen kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Søgsmål ved domstolene til prøvelse af afgørelser truffet af Energiklagenævnet efter lov om varmeforsyning eller regler, der er udstedt efter denne lov, skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes fristen dog altid fra bekendtgørelsen, jfr. § 26, stk. 4, i lov om varmeforsyning.

Afgørelsen offentliggøres i anonymiseret form på Energiklagenævnets hjemmeside

Med venlig hilsen

Poul K. Egan
Nævnnsformand